

Молитва въ планината

Станахъ живъ, бодъръ. Гледамъ ; слънце
На планината златѣше върха.
Въ букака тъмни чувамъ звънци.
Прохлада утрenna ме лѣха.

Отвѣнъ излѣзълъ, на посока,
Пустинята планинска хванахъ.
Тамъ, върху канара висока,
Единъ съ природата останахъ.

И дълги, дълги тамъ минути
Молихъ се, въ вдъхновене нѣмо.
Слова дълбоки и нечути
Устата ми шептѣха тамо.

И Бога същахъ, виждахъ ясно
Въ небето, въ слънцето заристо,
Въ мирозданъето прекрасно,
Въ всѣки дѣхъ, шумъ, ширъ и листо.

Навредъ Той бѣше — вредъ изправенъ :
Въ душа ми тъмна и въ ефирѣтъ,
Премждъръ, вездесѣщъ и славенъ,
Разлѣнъ въ живота на всемирѣтъ.

Усѣтихъ Неговата благость
И миръ — въ сърце си облегчено.
Изпитвахъ чиста, свѣтла драгость,
Като създанъе обновено.

Ив. Вазовъ.

Китоловство

Много риболовци отиватъ всѣка година съ кораби къмъ севернитѣ морета, за да ловятъ китове. Мастѣта на кита употребяватъ за масло, а коститѣ въ горнята му челюсть — за разни издѣлия. Китоловцитѣ иматъ съ себе си нѣколко малки лодки. Като дойдатъ до мѣста, гдето се намиратъ много китове, нѣколко моряци се изкачватъ на върха на мачтитѣ, отгдето гледатъ, кога ще се появи китъ. Щомъ дадатъ знакъ, тѣхнитѣ другари се впуцатъ съ лодки въ морето и се отправятъ къмъ посоченото мѣсто.

Въ всѣка лодка има по единъ човѣкъ, който се нарича копиеносецъ. Той стои въ преднята частъ на лодката, съ копие въ ржка. Това е едно островърхо орждие отъ желѣзо, тѣй направено, че еднажъ като се забие, мжно излиза. За дрѣжката на копието е свързано вжже. То е понѣкога 300—400 метра дълго и стои увито въ лодката.

Когато лодката приближи кита, моряцитѣ гребятъ бързо, но безъ шумъ, а копиеносецѣтъ стои готовъ съ копието; за да го удари. Щомъ

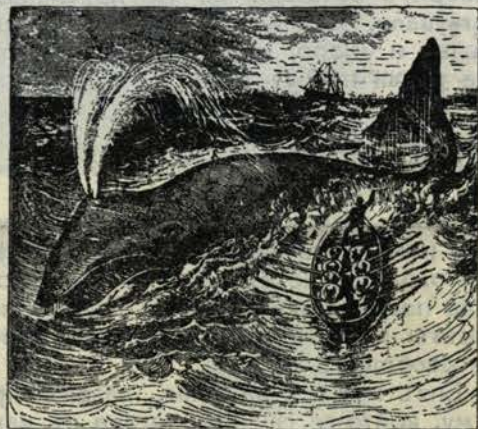
достатъчно приближатъ животното, китеносецѣтъ хвърля копието съ голѣма сила въ тѣлото му.

Когато раната го заболи, китѣтъ се спуска въ морето. Следъ малко той се явява на повърхността и поема въздухъ, защото не е истинска риба, и диша като сухоземнитѣ животни.

Въ това време ловцитѣ отиватъ къмъ мѣстото, гдето мислятъ, че той ще се появи. Щомъ го видятъ, копиеносецѣтъ забожда и друго копие въ тѣлото му. Китѣтъ втори пжтъ се спусна въ водата, но скоро пакъ излиза на повърхността.

Въ яростѣта си, той бие морето толкова силно съ голѣмата си опашка, щото ударитѣ му понѣкогажъ се чуватъ на нѣколко километра. Когато най-после отъ болки и изгубване на кръвъ не може да се бори, ловцитѣ забиватъ и други копия въ него.

Следъ малко голѣмото му тѣло плува мъртво по водата.

Рибаритѣ повличатъ величественото животно къмъ кораба, кждето насичатъ тѣлото му на кжсове и го претопяватъ на масло, което наливатъ въ бурета, а когато премине времето на китоловството, тѣ го занасятъ по домоветѣ си.

Китоловци отъ Калифорния ни разказватъ следнята истинска случка, която показва какъ силно майката китъ е привързана къмъ своитѣ малки:

Китоловцитѣ имали желание да отнесатъ на кораба съ себе си нѣкое живо малко китче. Следъ лова, точно преди да отпжтватъ, отдало имъ се да хванатъ едно мъничко и да го измъкнатъ на палубата на кораба. Тѣ го турили въ голѣмъ сандѣкъ и корабѣтъ потеглили.

Животното почнало да издава звукъ като скимтене, и скоро изъ водата заплавалъ грамаденъ женски китъ — майка му. Тя сжщо почнала да издава особни звуци, като че зове малкото при себе си. Тя тръгна